

ژور اندونه

دويمه شعري ټولگه

محمود (حميدزی)

Ketabton.com

کلوته خندا می پرخوله نه راځي
دبستودفراق ته توبان وړی یم
زړه می ددلبر په مینه مست شان ته
هسک ته می اندو دجانان وړی یم
ستورو سه رڼا می وجود وغواړي
تورو ماښامونو ته خان وړی یم

1 Figure

دکتاب پیژندپاڼه
نوم: ژوراندونه
لیکوال: محمود حمیدزی
دخپریډو بڼه: آنلاین
تایپ او ډیزین: محمود حمیدزی
یادونه: ددې کتاب دچاپ حقوق دلیکوال سره خوندي دي
دوسمه یادونه: هیڅوک حق نه لري چي یاد شعرونه دموسقی سره
زمزمه کړي.

دلیکوال نورخپار سوي کتابون.
۱ په سمندرکي دملغرو لټون: ویبپوښتونکي او فکر جوړوونکي مقالې
۲ دالماسو پڼد: دپښتو متلونو دویلو ځایونه او علتونه یې
۳ ارون سیند لومړی شعري ټولگه
۴ په کایناتو کي دقرآن کریم علمي معجزې: ژباړه
همدا کتاب
داریکونیولوپټي: فې سبوک: محمود حمیدزی، وټساپ ۰۷۰۴۰۵۶۱۰۹

حمد شريف

ثناء ستاينه دي وي تاته مولا
ماته دي ډېرې خوشحالی راکړي

دروغ وجود يمه خاوند خالقه
هر لېزه کي دي بنادی راکړي

سجده کواي سم بيله عذره خدايه
دهريو لوري دي ډالی راکړي

زما عاجز څخه راضي سي ربه
ماته خوښی دي دنړی راکړي

ډپوهي ورکړه خوداستا په لاس ده
په کتابونو دي هستی راکړي

شکر گذرايم حميدزی په هر حال
که دي جونگره يا مانی راکړي

ستا ثنا وایم خالقه
رون لیدونکی دجهان یم

دکوچنی وجود په فکر
هم آندوری دآسمان یم

لوري کندي واره گورم
ژور لیدبان دروان یم

دگناه څخه داریزم
بیریدونکی دتوان یم

دخپل کروبخښنه غوارم
که دبد کرو توپان یم

مینه زړه کې می کړي زیاته
زه مین په خپل جانان یم

عبادت می ته قبول کړي
زه غریب یمه ناتوان یم

نیک وگړي راته گران دي
دپښتون قام دکاروان یم

ربه ماته علم را کړي
داسی علم چې لوی کان یم

زما هیواد گل گلزار کړي
زه دگران افغانستان یم

حمیدزی عاجز بنده یم
په سراوینکولوندگریوان یم

خپل خان

ستا دستایلو سه منکر څنگه سي
دخپل وجود څخه بهر څنگه سي

دسترگو منځ کي درازو کمی دی
پېنمان دهرڅه سه بشر څنگه سي

راندې وگړي دي سپوږمې نه ويني
رنا کي ورک خلک دلمرڅنگه سي

هره زره ستا صفتونه کوي
دعقل شتون کي بي خبر څنگه سي

درتولو غوره ستا وينا چي لولي
دها وگړي څوک لاستر څنگه سي

که نيغه لار باندي مزل وکړي څوک
هغه خپه به په محشر څنگه سي

حمیدزی بدو څخه کرکه کوم
بدو کي هسک دسړي سر څنگه سي

خبرې يې خوږې دي
دستور و ځلا هيڅ ده دجانان بنکلامي هومره
سپوږمې يې په ليدلو پرمابينځ باندي ماتيري
خبرې يې خوږې دي انسان کله په مړيزي
دهريو کلام څخه خوږه يې را اوريزي
نړۍ باندي بنايسته ده ونې هم ورته سلام کړي
سپين لمړي احترام کړي په وريځو کي پتيري
پيريانو ته محبوب دئ انسان ولي نه پوهيزي
انسانه ستا لپاره کله لويه ورځ لنديزي
قربان مي ټول ژوندون سه دجانان تر قدمو نو
په بنار داوسيدو يې انورونه پاشل کيزي
سلام دحميدي په ډېر درنښت باندي قبول کړه
زما روح ستا دياونو په چينه باندي اوبيزي

غزل

رنگونه قاتلان سول دگنونو بناريي وړان کړ
بلبل ليوونی سوی دتالونو بناريي وړان کړ

انسان فقيرنشه دئ دخپل ژوند خوندونه اخلي
تېز وخت دئ ياغي سوی دعمر و نو بناريي وړان کړ

قلم يي دئ پلورلی کاتب توره کرله بنکلي
دميني عاليم بدسو د عشقونو بناريي وړان کړ

خوشبويي پر دماغو دلونگو نه لگيري
ماليار عقل بايللی د عطرونو بناريي وړان کړ

دخان سره په جنگ دئ حميدزی خومره بدسوی
بايللی يي خپل هوښ دئ دخيالونو بناريي وړان کړ

انتظار

سترگي ستا ليدلو ته تلوار کوي
وخت راباندي څومره انتظار کوي

دروم ستا په لاره بنايسته ياره
چل مي قدمونه داغيار کوي

راوره تخيوله دجانان ياد مي
زړه مي دبرياو يو ديدار کوي

زه يې په ياري باندي سرلوري يم
زړمي ديار ياد باندي قرار کوي

مينه يې رنا شي ندي دلمر په شان
عقل يې بنکلا باندي اقرار کوي

زارکړه حميدزي دخپل دلبره څخه
تک مظلوم انسان په نيغه لار کوي

20/8/1398

•

بنکلی جانان

که گلونه وراه بنکلی ته دتولو نه یې بنکلی
دا نړی په تا روښانه ځکه تولو یې منلی

تا تیاری کرلي روښانه په هسک لمر یې منوره
ته دواړو رهنمایي په نړی ځلیدلی

ستا دیولید وپه هیله یوب آندونوسمندرکی
میننه ستا سره کومه ته یې څومره نازولی

ستوري ډېر دي په آسمان کی خوځلا کی یې توپیر دی
ستا خو شبوده څومره ډېره ته گلاب یې غوریدلی

که می هیله ده نودا ده ستا پرلار تلل تل غواړم
حمیدزی به هله بناد سی که وی ستا پر لار تلی

لونگ

دژوند دڪراونو سره جنگ بڼه راته بڼڪاري
خيالونه چي مي بڼكلي وي لونگ بڼه راته بڼڪاري

برياته په ورتلو كي گړنگ به هتمن راسي
همت چي پياوړی وي هررنگ بڼه راته بڼڪاري

دخواسوت دملغلو سه گتلي سكاره بڼه دي
دنفس په بڼه كوتلو كي اونگ بڼه راته بڼڪاري

پيغور چي دقلم دجوړولو راته راكړي
مات مات قلم مي خوښ دی داسي رنگ بڼه راته بڼڪاري

په ظلم چي ماني دملغلو زه پيداكړم
خاورين كورمي خپل خوښ دی چت يي زنگ بڼه راته بڼڪاري

دزړه سره خبرې حميدزیه نيغي بڼه وي
خپه چي راسه نور وي زړه مي تنگ بڼه راته بڼڪاري

صدقه مي درته خان سه

ستا دنوم په اوريدو زړه په ژراسي
زما روح دي ستا په لاره كي فنا سي

هيڅ وگړی ستا سه هسک نه دي دلبره
ستا خبروته مرغان هم په غوغا سي

هرپاک زړه درته سلام کوي بناغليه
په خبرو معطره دي هو اسي

صدقه درنه قربان بنکلي جانانه
هره تيره دي په ماباندي گوا سي

که بریا غواړم ستا لاره دبرياده
توره شپه ستا په يادوباندي رڼا سي

حميدزی درود سلام درباندي وایم
زما ژوند دي ستا په لارکي فدا سي

زما سردار

ستا دسترگو دبنکلا په ندره يم
ياره زه دې په ليدو باندي نشه يم

صدقه مي درسه داخوري وجود سه
که په تايمه ميين هله زه بڼه يم

ستا خبرې خومره بنکلي دي دلبره
ستا په زيرو باندي زه پوره ډاډه يم

دگاونو څخه بنکلي نازوليه
هرگړی دې په يادونو کي غوته

ستا فراق زغمل درتول ستونزمن کار دئ
ستا سه ليري که سوم زه به لولپه يم

اي جانانه ما دځانه سره بوزه
ستا نه شتون کي به داورايره ايره يم

سلامونه مي قبول کړه زما سرداره
حميدزی درخړو خاورو غوره نه يم

25/5/1399

خيال

والوزم آسمان ته الوتل پيل ڪرم
خان گورم دهسڪ خواته ختل پيل ڪرم

دانري بد رنگه راته نه بنڪاري
ولي دخپل زره غريب وڙل پيل ڪرم

مينه دلته هر خوا رنا گاني ڪري
خان سره مي بدڪرم چي خندل پيل ڪرم

وگوره دغرونو داعاجز وجود
زه ولي غرور ته نخيدل پيل ڪرم

مرگ مي درسرو وينو رانبردي دي تل
اخ بد يم گناه ته چي ورتل پيل ڪرم

داخبره خان ته ولي نه ڪوم
ڪله به دراز سمته مزل پيل ڪرم

ربه ته مي مينه زره ڪي ميشته ڪري
هسي چي ذره مي رغيذل پيل ڪرم

مينه سوخيدوونڪي مي په خواڪي ده
ياد چي دبنڪلا ڪرم سوخيدل پيل ڪرم

وغورم دعا وو ڪي گل رنگ جانان
خورا حميدزي ياد ڪي يي ڙل پيل ڪرم

جانان ته

ستا دمخ دورانگو زور دئ
چي مي زړه كي هر وخت شور دئ

درنه زارمي سه ټول عمر
جنتونو كي دي كور دئ

ستا ويناوې ټولې بڼكلي
پر نړۍ دي علم خور دئ

څوك چي تا باندي مين وي
دهغه زړگي ټكور دئ

حميدزي درته سلام كړم
زما نظر تل ستا په لور دئ

1400ه ش

مناجات

ربه ميني ډک جهان راکړه
مور ته عذاب څخه امان راکړه

افغانستان دجنگه خلاص کړه نور
وينوسه پاک يې هر مکان راکړه

نور دجنگ جگړو څخه بيزاره يو
غمه څخه خلاص افغانستان راکړه

نور دهر دجنگ لمبوکي اوسيدل گران دي
ژوند ته درنگونو موباران راکړه

مات کړي ها توپک چي پښتان وژني
مور هريو وگړي عرفان راکړه

تل چي موغمکين زړونه خوشحاله وي
تک پرنيغه لاره دجانان راکړه

دهيوادغم

دخوب کول کول کله ارام راکوي
غم دهيواد راته الهام راکوي

ديتمانو اسويلي اورمه
داژوندون ستړی دی افهام راکوي

وينه زموږ ورته ارزښته نه لري
غليم وژنه دستر قام راکوي

دهره خايه خندا ليري تللي
سلگی ژراوي هر ماينام راکوي

د ورورو ژلو خومره غټه ډالی
د شهيدگل جسد انعام راکوي

راځه چي علم حميدزيه وکړو
د ژوندکولو ته دوام راکوي

نړی

دانړی څومره بنایسته ده!
هره خوايي رنگینه ده!

موږ په ژوند کله پوهیږو؟
په موږ ځکه توره شپه ده!

علم نه کوو بد کاندو،
ځکه دلته لا جگره ده

دخپلوی څخه منکړیو
زموږ سه تلي کافله ده

زموږ وجود کي رحم نسته
قتل کړي مو ډيوه ده

دنیکونو نومونو نوم بدکړ
اخ تياره مومیلمنه ده

قلمونه موبد اېسي
خوښه کړي مو وسله ده

دبریاوو څخه تښتو
لویه ماتي زموږ مله ده

بس دی ژوندبه نور شروع کړو
دانړی واره بنایسته ده

کتابونه به راوځلو
دکتاب مخ آینه ده

علم پوهه به کړو غوره
بي علمي په اورپځه

په یوالي کي موځته،
حمیدزیه زرغونه ده!

جانان ته

ستا دکتلو انتظار کومه
کرکه یوازي داغبار کومه

جانانه ته راته درهرچا تیري
ځکه ددپرو زړونو بڼکار کومه

ستا دبنکلا څخه مي رنگ اخیستی
دهري کړني دي اظهار کومه

تل دي یادونه اوره ومه په ځان
که مي وس وسي دغه چار کومه

ستا دخبرو څخه خوند اخلمه
ستا یادونه په هر بڼار کومه

ستا دجامونو نوش ته تېري خلک
حمیدزی هم ورته تلوار کومه

جانان ته

ستا دښايست صفت کواى کله سم
خيال کي انځوردي رسمواى کله سم

درته قربان مي هره ساه سه ځله
يوه شېبه دي هيرواى کله سم

جانانه زه دي دديدن تېرى يم
په ويښه دلته دي ليداي کله سم

ستا ديدونو سلسلي پاكي دي
نوم دي دخولي څخه ايستاي کله سم

ستا دخبرو څخه خوند اخلمه
برغ دي جانانه اوريداي کله سم

حميدزى تېرى يم اوبه دي راگره
ستا دجام تنده ماتواى کله سم

ژوند درازونو پريمان
هره شې به يې ارمان!

که دې نيکې کولي
درڅخه خوښ وي سبحان!

آسمان ژارکړي هاوخت
چې ظلم کاندې انسان!

بريا تل نه وي واوړه!
ډېر دی اوچت شين آسمان!

خوبونه لوی وینه خو:
تېر راروان دی خزان!

گلونه خوښ کړه ځکه:
اغزي تل ډک وي دزيان!

کتاب دهيلو وايه:
غم دي دانن خوره دځان!

دونيا کي ژوند کله سته
دعقبا ژوند نا پايان!

پاكي دمخه مه غواره!:
پاكي دنفس ټينگ ايمان!

شكر كوه هرگړی
ته بختور دجهان!

حميدزی لارنه ويني
خكه ولاړدی هيران!

رنگونه را اوريزي موز سپرلي ته انتظار يوو
دبڼو دپرو مودو سه دجانان دبنكلي بناريوو

كه بخت مو رابيدار سو بريالي به سو په ژوندكي
غافل نه يوو مالياره دبديو سه په پار يوو

تخمونه مو دگلو هر يو لوري ته كرلي
دبڼو اُميد مو دپردی ستاجامونو ته خماريوو

مست مست يو دخيالونو په وزرباندي تالپرو
په حُسن يي نشه دبنكلو مخته په اقرار يوو

روان په نيغه لاره ستا دپلونو نښي گورو
و درمو هغه لورته چي خوبونو كي قرار يوو

راخه چي حميدزیه دجانان خبرې واورو
كلام يي ملغلري زه اوته په خيړ دتار يوو

هيوادمي

گلونه خزان سوي دسپرلي راتلوته تم دي
ناشکره يوو دژونده دغه شته غمونه کم دي

هيواد سره خيانت کړو دپړديو ډول ته نڅو
بنکلا وي خورا ډېرې زموږ کاته ټوله ناسم دي

اغزي مو دي پاللي دريبلو سه يي تېنتو
غوتی مو ژرولي دميينو زړونه خم دي

مات کړی موقلم دئ کتابونه مو هيرکړي
يا زموږ ماغزه پردي دي يا دوچو وېنو پم دي

راځی چي دنیکيو لاره غوره کړو چي هسک سو
هغه وخت حميدزيه جهانونه دواړه سم دي

خيالونه مي مست سوي ددلبړ خبرې اوري
ياغي دي د وجود سه دپرهـر خبرې اوري

خوبونه مي دژوند سره ملگري هيڅ وخت نه وه
الوتي دي پاس هسک ته ، دسپين لمر خبرې اوري

يادونه دي را اوري زړه مي نه لري سکون
په ژوند کي يم يوازي خورا گران دئ ستابيلتون

*جانانه يـونـظر دي په ما خوار ولوروه
تل درو مـم ستا په لاره دامي ستا سره تړون

د ورځو سه خفه يم
هره خوا بدرنگه ايسي

غمونه راوريږي
دژوند رنگ نه راته بريښي

جانان زما سه ليري
فراق ويني راسه ځيښي

ستانونم چي يادومه
دزړه خوبني مي را وريشي

نړی

دبنکلا ډکه ده بلها دا نړی
هر سمت يي خوند لري جدا دنړی

که دي زړه و غوښتل خوندونه واخله
ډېره بنکلا لري رښتیا دا نړی

دخپل ژوندون هره شېبه دي شماره
واوره بیخي ده بي وفا دا نړی

دبدو لیره اوسه بڼه کوه تل
که بدې نه غواړي رڼا ده نړی

بدو کي ژوند که درته بڼه بنکاره سو
هر شېبه يي ده سزا دنړی

دپوهی شتون کي ژوندون غوره دی ډېر
ناپوهو خا کو ته بلا ده نړی

که دي خوښی غوښتي نړيو کي بس:
دخالق یاد کوه بریا ده نړی

دحمیدزي هیواد کي سوخي کتاب؟
خکه موږ واړيوو درشا دنړی

درنا لوري ته دروم
دسترگومي پناه يي خو هر وخت دي يادومه
غمونه دي پریمان دي دزیره ويني باندي خورمه
ستا پلونه بنکلوم درنا لوري ته دروم
دلبره ستا لپاره پراغزو سفرکومه
بنايست دي دومره لپړ دی په نړی يي بيلگه نسته
په یو خبره ستا جانانه خان اورته سپارمه
ویل دي ټول خواړه دي دخوړو شاتونه گله
ویناوو ته دي هر وخت د بلي خواب وایمه
په تنده کي چي زه یم هغه وخت دي یوجام راکړه
اوبه خوار حمیدزی کړه دکلونو تېري یمه

دوڼيا

دوڼيا څه ده، يو زندان دئ
ټول بنديا پکښي اوسيري

که څوک بداوکه څوک بڼه کړي
اخر هم سفر پيليري

که دوخت درناوی وکړي
ستا مزل آسانه کيږي

دلته هغه خلک گرم دي
چي خبردي نه پوهيري

د درانده خوبه راکښينه
عمر ورځ په ورځ کميري

دنيکی لوري ته سيخ سه
بدي هر لورته نڅيري

بريا هغه وخت گتای سي
چي جانان درته ياديري

هيلي لويي دي خبري
ټولي هيلي نه پوره کيږي

راځه ياد دپاک سبحان کړو
په دي کار انسان هسک کيږي

دتوشیح صنعت

ماڻيگر کي بنکلانسته
دژوند پای دانسانانو

حاجتونه څومره ډېر دي
دناشکره جهانيانو

مغروري نه بنيابي چاته
خاوري و خوري شاهانو

وزگار دلته انسان نه دي
ملگري کړه دنیکانو

درته ورسه دعاجزو
هاچي بد وري دبدانو

زما هیواد

دمرغانو اوازونه دي بښایسته دي
زما هیواده ستا سیندونه رنگینه دي

چي پرتا باندي څوک بد وایي جاهل دی
ستا بچي خو سترخالق ته په سجده دي

خیرکه وران او ویجاړکړی یي بدبختو
افغانان دي جوړولو ته شله دي

ته مات نه یي ته پیاوړی یي هیواده
ستا دزیره تنکي گلونه لا تازه دي

جوړول دي پر موږ فرض دي میهنه
په ستړیاوو زموږ زلمي اوس اموخته دي

غلیمان دي تار او مارسه گران وطنه
دبښمنان دي هر میدان کي شرمینده دي

لوی هیواد حمیدزی پرتا مین دی
تا چي وران کړي هغه ستاسه بیگانه دي

ستا دسترگو صفت کله څوک کواي سي
زما زره دي حسن کله هيرواي سي

ستا ديدن خو دنړی هره خوبني ده
ستا لپاره خلگ اور ته غورځيداي سي

څلوريزه

خيالونه مي مست سوي ددلبر خبري اوري
ياغي دي د وجود سه دپرهر خبري اوري

خوبونه مي دژوند سره ملگري هيڅ وخت نه وه
الوتي دي پاس هسک ته ، دسپين لمر خبري اوري
دغه شته غمونه کم

گلونه خزان سوي دسپرلي راتلوته تم دي
ناشکره يوو دژونده دغه شته غمونه کم دي

هيواد سره خيانت کړو دپريديو ډول ته نڅو
بنکلا وي خورا دپري زمونږ کاته ټوله ناسم دي

اغزي مو دي پالي دريبلو سه يي تبتو
غوټی مو ژرولي دميينو زرونه خم دي

مات کړی موقلم دئ کتابونه مو هيرکړي
يا زمونږ ماغزه پردي دي يا د وچو وبنو پم دي

راځی چي دنیکيو لاره غوره کړو چي هسک سو
هغه وخت حميدزيه جهانونه دواړه سم دي

سپرلی

رنگونه را اوریږي موږ سپرلي ته انتظار یوو
دینو ډېرو مودو سه دجانان دبنکلي بناریوو

که بخت مو را بیدار سو پریالي به سو په ژوندکي
غافل نه یوو مالپاره دبدیو سه په ډاریوو

تخمونه مو دگلو هریو لوري ته کرلي
دینو امید مو ډېردئ ستاجامونو ته خمار یوو

مست مست یو دخيالونو په وزرباندي تالیرو
په ُحسن یې نشه دبنکلو مخته په اقرار یوو

روان په نیغه لاره ستا دپلونو نښي گورو
ور درمو هغه لورته چي خوبونو کي قرار یوو

راځه چي حمیدزیه دجانان خبرې واورو
کلام یې ملغلري زه اوته په ځیر د تار یوو

غزل

ستا دمخ دورانگو زور دئ
چي مي زره كي هروخت شور دئ

درنه زارمي سه ټول عمر
جنټونو كي دي كور دئ

ستا ويناوې ټولي بنگلي
پر نړۍ دي علم خور دئ

څوك چي تا باندي مئين وي
دهغه زيرگۍ ټكور دئ

حميدزي درته سلام كرم
زما نظر تل ستا په لور دئ
1400ه ش

زما دسترگو تور دئ
دهر زرگی تکور دئ

زما جانان داسي دئ
دهر انسان غمخور دئ

هره وينايي بریا
باندي رنگين هرکور دئ

درتولو بنکلی هغه
پري تول جهان سمسور دئ

څلوريزه

دزړه رازونه دي خوندي وساته
دپروته ستا احساس ارزښت نه لري

ژبه دي گونگه کړه پر بدو ويوو
بدي خبرې دي پايښت نه لري
څلوريزه

ها دستورو ځلا ويني
عجبه غوندي بنکاريږي

چي انسان پر نفس غالب سي
بنايسته غوندي بنکاريږي

پند

تري نه ليري سه هوبنياره
دبـدانـو دقـطـاره

ها چي ظالم کري ناحقه
قـبـرتـنـگ لري زما ياره

چي نيکيوڅخه تښتي
زړه يي خوښ نه وي دچاره

څوک چي لمونځ نکري بد بخت وي
دورځـو ته وي تياره

چي دزکات دمال باسي
هـغـه وي په سمه لاره

چي کتاب نه لولي هغه
تـولـه ژونـد وي ناقراره

دمظلوم برغ چي څوک واورې
هـا وگـړی وي سالاره

حميـدزي باندي ويل وه
هـرـه شـپـه لري سهاره

څلوريزه

مخ ته دي هنداره ده
نيکه بده چاره ده

غوره کړه نيکي ترينه
لويه هغه لاره ده

څلوريزه

چي دي علم ته عزت ورکړ ته بناد سوي
چي خبره دي رښتيا وکړل آزاد سوي

تري نه تښته جهل بده دي خرابي ده
دکتاب سه: که سوي ليري ستر فساد سوي

څلوريزه

ستا په سترگو کي خوښي ده
واوره زما ټوله هستي ده!
صداقه مي درته خان سه
دويار ډکه ستا دوستي ده!

جانان ته

د زړو قرار جانانه
بنکلی سرادر جانانه
دلویو یار جانانه
همیش بهار جانانه
درباندي درود وایمه
دنړی هار جانانه

که ستا په لاره ولاړسم
زه ستا دربناره ولاړسم
په لارخماره ولاړسم
دپر په تلواره ولاړسم
زه بریالی به سمه
درتا سم زار جانانه

تاته سلام کومه
درته کلام کومه
په خان می پام کومه
زه احترام کومه
کوم اقرار جانانه
دنړی هار جانانه

خدایه هیواد موجور کړي
خدیه بهاند موخوړ کړي
حمیدزی: جار جانانه
بنکلی سرادار جانانه

څلوريزه

يادونه دي را اوري زړه مي نه لري سكون
په ژوند كي يم يوازي خورا گران دئ ستا بيلتون

*جانانه يونظر دي په ما خوار ولوروه
تل درو مم ستا په لاره دامي ستا سره ترون
ارمان

هيران يم آند كوم په دي خبره
وگري بد ولي اوځله كوي

دسرو گونو قاتلان ولي سي
دنيكو كرونو چار به كله كوي

دسرو لمبو دبلولوشوقيان
دهيواد پلور به لا څوځله كوي

زموږ دپاك هيواد سرسخت دوښمنان
دوينو تول په خپله تله كوي

بد دي زموږ په بربادى خوبنيږي
گديږي رقص په يوه تله كوي

راسئ چي نور د درانه خوبه ويښ سو
دنفاق ويش زموږ په كمبله كوي

په خپل پتي كي قلمونه كړي
حميدزي داچار بيله چله كوي

ملت مو

وگوره ملت مو دئ په شا روان
نه گوري نري ته په بل خوا روان

هر ورخ په خپلو کي جنگيرو موږ
نه خو په يوه لار يو جدا روان

خدايه ته مويوهه دومره زياته کړي
جوړ چي خپل هيواد کړو سو رښتيا روان

ته مو په يو توغراغونډ کړي ټول
داسي چي خوشحال يو په خدا روان

موږ ته دنيا کي ولاره وښيي
موږ يو لاره ورکي په صحرا روان

نه لرو ښايسته ټول بدرنگ سوي يو
خغو و تيارو ته بي رڼا روان

ته دحميدي هيواد کي جنگ ورکړي
ټول يو دکو نو په ژړا روان

علم موکم دی

ځلابونه رڼو علم موکم دی
غوتي اورکي سوځوو علم موکم دی

دریاوو څخه تبتو وتیاروته
څرا غونه مرکوو علم موکم دی

دکتاب پانې مو وشکولي تولي
قلمونه ماتوو علم موکم دی

دیوبل څخه نفرت کوو دوخته
د دوستی پري شکوو علم موکم دی

ظالمان یوو یوتربله زیانکاران یوو
آبادي رانروو علم موکم دی

راسی زړونه سره یوکړو کتاب واخلو
شکر نور هرڅه لرو علم موکم

حمیدزیه دقلم څوکه پیاوړي
قلم ولي خرڅوو علم موکم دی

سکون ومونده

دژونده ستړی نا قرار ولی یی
ومخته تگ ته په تلوار ولی یی

راسه دهرې شیبې برخه ورکړه
دوخت وپشو کي بي اختیارولی یی

حساب دهرې لهرې هتمن کیري
ته لا پر لاره داغیار ولی یی

دگل وړمو څخه خوندونه واخله
دبنکلو خلگو سه بیزار ولی یی

وگوره پاک هسک ته خوندونه واخله
دسرو سکروټو په دیدار ولی یی

دژوندسه مه تښته ژوندون بنکلی دی
دکراونو په شمارولی یی

دحمیدزي سره کتاب ولوله
دناپوهی لورته په لار ولی یی

غزل

دلاري په اوږدو کي گړنگونه هتمن سته
دزيرونو په پيړلوڼکي غمونه هتمن سته

قلم دي نور راواخله دهيواد جوړول پيل کړه
دخړو غرو سرونو کي گلونه هتمن سته

که جنگ کوي په زغرده دغماز ککړی پري کړه
ناحقه که جنگيږي عذابونه هتمن سته

دژوند څخه دي گټه په هره شېبه اخله
دژوند هره شېبه کي لغونه هتمن سته

راځه چي دنیکي په لاره خپل منزل ته ولاړسو
تلوار کړه حميدزیه خطرونه هتمن سته

زما وړان کوره

مادي جوړل غوښتل زما وړان کوره
ته رانه ويجاړل کړي تو پان کوره

ستاساته موږ باند فرض سويه وه
موږ خپل کړي وړان زما جانان کوره

اي هيواده زه دي پوروي يم
زه دي يم شريك په هر تاوان کوره

وړان يي ويجاړسوي يي زما خوږملکه
داري دي هرلور ته دي ليوان کوره

تا کي دکلونو سه غمونه دي
زغموي ناتوانه يوو زما گران کوره

دېر دي په نامه ستا عشقان دلته
مات يي کړل گلونه ستا دځان کوره

ومي بڅښه زه درته خيجه يم
موږ نه کړي سمسو زما وړان وړان کوره

موږ که دپردو دلاسه ځان خلاص کړ
هله به ودان سي ښه ودان کوره

علم اويوالي زما هيله ده
زما حميدي دغه دی ارمان کوره

هيواد مي

ستا دسيندونو دبنکلا ننداره
لکه دبنکلي مخ ومخته اينه

هيواده تاكي څه کمي دبنکلا
هره لويشت خاور دي دميو پياله

تاكي دکروړو زلمو هسک اندونه
ستا هرخواده په گلونو بنايسته

دتورو غرونو دغرورور پک وجود
په وينو پريول له زلموستا سینه

دزرغونو بنونوستا قربان سم
ستا دتاريخ هريو څپرکي دي بڼه

موږ دي خدمت په رښتيا نه دي کړي
زموږ سه ورکه نيغه لار دخپل وره

موږ ملامت يو ټول په تا هيواده
خپله مو ووژل دپوهي ديوه

حميدزي گرم يمه په تا هيواده
زړه کي مي بله ده داورسره لمبه

ددي هیوادبنکلا ته ته نه گوري څوک
هره خبره یې دجنگ دخلکو

په نه خبره باندي شخړې کوي
دلته هیڅ نه بنکاري سپین رنگ دخلکو

پېر دي داورڅخه هم پېر سوځونکي
سینې لنډي زړونه تنگ دخلکو

کریم سلام الله جل جلاله

ځانه سمندر جوړ کړه
عقل څخه غر جوړ کړه

وکره دگلو نو کښت
زروسه تفر جوړ کړه

والوزه دهسک په لور
خیال ته دي وزر جوړ کړه

نیغ ولاړسه په حقه لار
خپل مخ څخه لمر جوړ کړه

مات کیره نفرتونه نور
زرونه په هنرجور کیره

چم دې خپله وژغوره
کلي ته دې ورجورکیره

بديوسه غليم څخه
تل ورته محشر جورکیره

وران کیره دبيلتون ديوال
لوی تري سپين ډگر جورکیره

مه مننه دروغ دچا
نيک دې خپل بشر جورکیره

پير دکتابونو کیره
پوهي سه قمرجورکیره

ووينه بنکلا هرلور
بنکلی دې نظر جورکیره

وستايه خالق(ج) دې خپل
ځانته دې کوثرجورکیره

وايي حميدزی بنکاره
قامه خپل ځيگر جورکیره

دديدن هيله

مادي دد يـدن هـيله تل کړي ده
دا هـيله زرگي راته بـښوولي ده

ستا سه بـنايسته په دي نـري نـسته
ستا هر وينا درتولو بـنکلي ده

مخ دي دگلـاب څخه رنگين بـنکاري
ها کوڅه په تاباندي سپيڅلي ده

نه منم غـمازه ستا خبرې زه
ما دخپل جانان بـنکلا لوستلي ده

حسن يي دتولو څخه بره دئ
هسک ورته لمنه غور ولي ده

وگوره سپوږمې په منځ کي درز لري
دي بـنکلي دگل بـنکلا ليدلي ده

وايمه سلام په بـنايسته جانان
ما هره خبره يي منلي ده

اي دحميدزي دتخيويال تاله
تا دخپل بريارسي نيولي ده؟

18/4/1399

دجانان بنکلا

ماته دي بنکلا پوره څرگنده ده
يار ستا وفا پوره څرگنده ده

څوک ستا دخبر وسه انکارکوي
هرچاته رڼا پوره څرگنده ده

تا مورته ډيوه غوندي احساس راکړ
ستا خوا کي بریا پوره څرگنده ده

ليږي چي سلام په نيموشپوتاته
هغه ته رښتيا پوره څرگنده ده

هغه بريالی چي ستا خبري کړي
ستا هره وينا پوره څرگنده ده

مخ دي دگلاب څخه ډپر بنکلی دی
مخ کي دي ځلا پوره څرگنده ده

زه حميدزی ستا څخه قربان سمه
ستا مينه دوا پوره څرگنده ده

زمور هیواد

کښت دگلو مو خزان راتبا کړی
زمور هیواد دخپل وجوده څخه ستړی

دکلونو څخه اور یې زیرکي بل دئ
څو بې رحمو ځناورور دئ دارلی

غم ازن یې په لوگيو خوشحالیري
رقیبانو په هر بند باندي ریښلی

زمور گناه څه ده ناحق وژل کیږو
زمور زلمو کفن په سر باندي تړلی

هره خو دښایسته هیواد تباده
غلیماون په مرمیودی ویشتلې

که دنورو څخه بڼه غواړو کارنه کړو
زمور هیواد به بی ساه پروت وي لکه مړی

راسی نور دخپل هیواد په غم غمجن سو
دقلم په زور بی جور کړو نړیدلی

حق یې څنگه ور اداکړم نه پوهیږم
حمیدزی دخپل هیواد یم پوروری

ژونده يوه موقه

ژونده يوه موقه دخوشحالی راکړه
يوه شيبه آرام دبد حالی راکړه

مه می زوره دخپل هیواد په غم
زما وگل هیواد ته نور بنادی راکړه

وباسه دزړو سه نفرتو زموږ
ر به اتفاق دورور ولی راکړه

سترگی مو دزړه په لیدو بنکلی کړی
یو دیدن دگل په زندگی راکړه

نور مو دتقوا په لار بوزي ته
موږ ته لوی اجرone دنیکی راکړه

زړه کي مودردونو ته سکون کښیږده
پوهه علم دوره ته دالی راکړه

زموږ هیواد دین په شان بنایست لري
بس دسولي ژوند اونیکمرخی راکړه

نه وو حمیدزي سره رنگین غزل
غم وه هیرولو ته لنډی راکړه

پند

ژوندون کي درواو ناروا وو دونيا فرق دی
دبڼکلو خوبڼولو کي جلا او بلها فرق دی

ميين په هر چا مه سه ټول وگړي کله بڼه دي
دبڼو بد و کولو کي رښتيا او آشنا فرق دی

دگل او داغزي منځ کي دوستي دورايه بڼکاري
گرانښت او په پيرو لو کي دسا او طلا فرق دی

ناري خو هرسړی وهي چي ژوند مي درتا زار دی
رښتيا او په درغو کي جدا او صفارق دی

راځه چي ژوند دنيکو دخپل ځانه څخه را پيل کړو
د ژوند په تيـرولو کي دشاه اوگدا فرق دی

غمجن خوهرسړی دخپل آشنا په بيلدو وي
لمبه هر زرگی نه وي دژرا اوخند فرق دی

راگوره حميدزیه دماشوم په شان خوشحال يم
دنورو زړه ازارمه کړه همدا زما اوستا فرق دی

مناجات

ربه ميني ډک جهان راکړه
موږ ته عذاب څخه امان راکړه

افغانستان دجنگه خلاص کړه نور
وينو سه پاک يې هر مکان راکړه

نور دجنگ جگړو څخه بيزاره يو
غمه څخه خلاص افغانستان راکړه

نور دهر دجنگ لمبوکي اوسيدل گران دي
ژوند ته درنگونو موباران راکړه

مات کړي ها توپک چي پښتان وژني
موږ هريو وگړي عرفان راکړه

تل چي موغمکين زړونه خوشحاله وي
تگ پرنيغه لاره دجانان راکړه

غزل

دخوب کول کول کله ارام راکوي
غم دهيواد راته الهام راکوي

ديتمانو اسويلي اورمه
داژوندون ستړی دی افهام راکوي

وينه زموږ ورته ارزښته نه لري
غليم وژنه دسترقام راکوي

دهره خايه خندا ليري تللي
سلگی ژراوي هر ماښام راکوي

د ورورو ژلو خومره غټه ډالی
د شهيدگل جسد انعام راکوي

راځه چي علم حميدزیه وکړو
د ژوندکولو ته دوام راکوي

25/2/1399

د نړۍ بڼکلا

د انړۍ څومره بڼایسته ده!
هره خوايي رنگينه ده!

موږ په ژوند کله پوهیږو؟
په موږ ځکه توره شپه ده!

علم نه کوو بد کاندو،
ځکه دلته لا جگړه ده

د خپلوی څخه منکړیو
زموږ سه تللي کافله

خپل د ورور په تیغ مرکړیو
د پرديو څه گيله ده

زموږ وجود کي رحم نسته
قتل کړي مو دیوه ده

بڼونځی مودی سیځلی
هم رنگ بدي مدرسه ده

دنيكونونومونوم بديگر
اخ تياره موميلمنه ده

قلمونه موبد اېسي
خوبنه کړي مو وسله ده

دبرياوو څخه تېنتو
لويه ماتي زمور مله ده

بس دی ژونديه نور شروع کړو
دانړی واره بنایسته ده

کتابونه به راوخلو
دکتاب مخ آینه ده

علم پوهه به کړو غوره
بي علمي په اورپخه

په يوالي کي موگته،
حميدزیه زرغونه ده!

سوله

نورجنگ گتلي يوو موږ سوله غواړو
فقر خپلي يوو موږ سوله غواړو

گلان مووژني هيڅ پرې رحم نه کړي
اورو سوځلي يوو موږ سوله غواړو

غوټي موگل نه سوي دجنگ دلاسه
غماز رتلي موږ سوله غواړو

دکلو وژني مو ظالم وگړي
تیارو تي وړي يوو موږ سوله غواړو

زموږ په زړو کي يې نفرت شې ندلی
ټوپک خوار کړي يوو موږ سوله غواړو

زموږ په وينو يې مایې جوړې کړي
غليم ريښلي يوو موږ سوله غواړو

دحميدي درقلم اوښکي څاڅي
جنگ ژرولي يوو موږ سوله غواړو

دوحشت تېغر
دلته دوحشت تېغر
خوردی هیخ ټولپړي نه

ورکه مو ترمنځ مینه
عقل موخپلپړي نه

اورمو په مغزوکي دی
بل دی هیخ مرکپړي نه

وینه مو اوپه غوندي
مفته ده گرانپړي نه

ډارمو دوجوده دی
سترگي موخپلپړي نه

وینه موخپپنی بنامار
وړی دی مریپړي نه

ورک رانه قلم کتاب
زخم مو جورپړي نه

صبره حمیدزیه کړه
غم درسه ستپړي نه

زمور حال

ورسته پاته دنړی یو
دځنځیرماتي کړی یو

سمندر منځ کې ډوبیږو
غورځیدلي دبیری یو

دیوبل څخه نفرت کړو
دغمونو دبیری یو

پوهه نکړوپه اولادمو
لاغوښتونکي دماڼی یو

تاریخونه مو هېرکړي
اوس ښاغلي په پگړی یو

دښمنان راباندي خاندي
توپان وړي څو وړی یو

دیوبل څخه لېرې
دگریوان څیري تڼی یو

حمیدزیه ارزښت مند یو
حماسي مستي لنډی یو

غزل

مور دگلو نو نه ازار اخیستی
دبدو کرو نو مو بازار اخیستی

وخت سره لوبې بڼه په نره کوو
دخپله ژونده مو قرار اخیستی

دخپل هیواد مو وړانول عدت دي
دورور په وینه مو تالار اخیستی

هسک کي سپوږمی مو په لیدو شرمیږي
دمیني لیک مو د ریباز اخیستی

دژوند کول مو لازمه کړي نه دي
دخان وژلو ته مو دار اخیستی

دخپل هیواد ودانول نه غواړو
بدکوو ژوند مو دچینار اخیستی

په خپل کلتور باندي ملندي وهو
ظالم اغیار زموږ اقرار اخیستی

دجنگ غوښتنه بڼه په زغرده کوو
بدیوو لاسو کي مو انگار اخیستی

دخپل زرگي دصبرولو په پار
حمیدزي سترگو څخه کار اخیستی

زموږ حال

نه پو هیږم دژوندون خوږي ترخي دي
خوښي نسته دلته واړه انديښني دي

دچا ژاړی اولادونه مسکینان دي
دچا سترگی دفراق تکی سړي دي

زموږ هیواد کي دکلونو سه جگړه ده
دښارو منځ کي دجنگ بلي لمبي دي

ظالمان دي دفرديو په خوله کاندې
دجابر دمظلومانو سه گيلي دي

رحم نه لري گلونه يي خزان کړه
دقاتل ماليار لاسونو کي چري دي

ورور دورور سره په جنگ دی نه پوهیږي
جوړي کړي بيگانو دسیسي دي

دکتاب مینه يي زړکي زره نسته
زموږ اوبنو منځ کي بي شمېره فاصلي دي

که یونه سو تل تر تله به کړیږو
حمیدزیه په نفاق کي تارکي دي

مادي جوړل غوښتل زما وړان كوره
ته رانه ويجاړ كړلي توپان كوره

ستاساتنه موږ باند فرض سوي ده
ولي موږ كړي وړان زما جانان كوره؟

اي هيواده! زه دي پوروري يم
زه دي يم شريك په هر تاوان كوره
هيوادته

ستا دسيندونو دښكلا ننداره
لكه دښكلي مخ ومخته اينه

هيواده تاكي څه كمى دښكلا
هره لويشت خاور دي دميو پياله

تاكي دكروړو زلمو هسك اندونه
ستا هرخوا ده په گلونو بنايسته

جانان ته

مادي دد يـدن هـيله تل کړي ده
دا هـيله زرگي راته بـښوولي ده

ستا سه بـنايسته په دي نـري نـسته
ستا هر وينا درتولو بـنکلي ده

مخ دي دگلاب څخه رنگين بـنکاري
ها کوڅه په تاباندي سپيڅلي ده

نه منم غمازه ستا خبرې زه
ما دخپل جانان بـنکلا لوستلي ده

حسن يي دتولو څخه بره دئ
هسک ورته لمنه غور ولي ده

وگوره سپوږمې په منځ کي درز لري
دي بـنکلي دگل بـنکلا ليدلي ده

وايمه سلام په بـنايسته جانان
ما هره خبره يي منلي ده

اي دحميدزي دتخيويال تاله
تا دخپل بريارسي نيولي ده؟

سلام درباندي وایم
خبروکی دی ستایم
دگل سره پخلایم
مدام زه په ژرایم
ته لمړیې راختلی
وگړو یې منلی

قربان دي سم جانانه
په ما گران یې دځانه
ته دوست دپاک سبحانه
پریمان یې دبنکلانه
درب یې نازولی
وگړو یې منلی

۱۱۱۱۱۱

دخان عزت لپاره
دلور همت لپاره
دني غيـرت لپاره
خالـكـوته خيررسوم
خائـتـه ثواب دپروم

مینه درب می زړه کي
دلـمـو غـم می وړه کي
خان می په پوري غره کي
دلـتـه گلـونه کرم
خائـتـه ثواب دپروم

دمـدو سـتـری ملت
دا خـو بـوړی ملت
دپـر کـړی دلی ملت
نـری منـلی ملت
ددوی خـبـری اورم
خائـتـه ثواب دپروم

زما قلم خو بنیږي
زما غنم خو بنیږي
زما شب نم خو بنیږي
بس نیغه لار خو بنوم
خائـتـه ثواب دپروم

خلکو ته خير رسوم
وگړو خان نه پلورم
نيکه خبره اورم
خانته ثواب دپروم

چې پښتانه پري گران وي
خلک درانه پري گران وي
کړوره خواږه پري گران وي
هانیک وگړي ستايم
خان ته ثواب دپروم

نظم

چي خپل ژبې ته خدمت کړي
چي پوښتنه د ملت کړي
چي د قام په غم غمجن وي
ها وگړي بـرـيـمن وي

زما لپاره قـدرمنه
زما ژبه ده شـتمـنه
ها وگړي بـنـايسته دي
د پـښـتـوسـره چي مله دي

ليک وايه چي په پښتوکړي
چي ستاينه دتپو کړي
په هغو وگړو ويارم
زحمتونه يي تل ستايم

که موږ خپل په ژبه وياروو
هره برخه يي تل ستايو
ټولې هيلې به مو پوره سي
خوشحالي به موميلمه سي

د وختـوسـتري ژبه
بي غـورئ خـورلي ژبه
راسئ نور ورته خدمت کړو
د هر تـوري يي عزت کړو

خپل فرهنگ به راژوندی کرو
خپل منزل به گړندی کرو
مینه مینه به خوره کرو
دهسکو به ننداره کرو

ستوری و به وینوږه
دنیکو به کرو خبره
دابنونه به آبادکرو
بند آندونه به آزادکرو

شعر

دکایناتو په لوستلو لگیا
دخپل ځان خوی په بڼه کولو لگیا
دبریاگانو په موندلو لگیا
دزړه اومغز په زورولو لگیا
هغه شاعر ځوان څومره ستړی بڼکاري
دخپل ملت دغمه مری بڼکاري

دخپل ټاټوبي په دردونو ژاري
دخپل هیواد په کړاونو ژاري
دگران هیواد په سوځیدلو ژاري
دنفرتونو په لیدلو ژاري
هغه شاعر ځوان غم خوړلی بڼکاري
دخپل ملت دغمه مری بڼکاري

دیتیمانو ژراگاني اوري
دبورو میندو بڼیراگاني اوري
دظالمانو خنداگاني اوري
هغه شاعر ځوان لاپیاوړی بڼکاري
دخپل ملت دغمه مری بڼکاري

دظالمانو دبريا کيسي دي
دخاياتانو د وفا کيسي دي
دغلامانو دبقا کيسي دي
دپاکو خلکو ناروا کيسي دي
هغه شاعرخوان اوس نيمگري بنکاري
دخپل ملت دغمه مري بنکاري

دقلم مينه يي دزرووتلي
دپوهي بنارکي يي ديوه مړه کړي
دکتابونويي پوښتي سوځلي
دتاريخونويي بنکلا ايستلي
دملتونويي بريا ځتلي
دحميدزي نه يي خواني خوړلي
هغه بناعرخوان نريدلي بنکاري
دخپل ملت دغمه مري بنکاري

دگلوونو مخ جانان راته راياد کړي
زړه مي غلی په کوگل کي تل فرياد کړي

زما جانان واري نړی نه بنايسته دی
غماز حُکه ما حقير سره تضاد کړي

نيکي کاندي تل بښيگڼه خوښونکی
مينان يي په خبرو اعتمادکړي
حميدزی دخپل محبوب په ديدن مورکړه
رښه زړه مي تل دنفس سره جهادکړي

پند

دمحشر عذاب کړه ياد
په ژوند مکره اعتماد
دگناهو توبگار ه سه
وکړه نفس سره جهاد
لمونځ دي کانده نکات مخوره
مکره ورور سره عناد
خالق ستايه اذکار وايه
په دارينو به سي بناد
دروغ فريب اوچم سه تښته
خپل گل بن دي کړه اباد
ظلم غلازناده بده
خان دبدو کړه آزاد
نيکي کاند که هوښيار يي
پوره ستا به سي مراد
پښتانه څه لومړی و کړي
حميدزی وای اتحاد

مناجات

دپښتون گورگی ودان کړي
موږ دبدو په امان کړي

رخه وباسی زموږ زروسه
اتحاد زموږ نښان کړي

مومنان دغمو ليري
دخوبنيو پري باران کړي

زموږ بڼونه ډک دگلو
میان مو په جانان کړي

پوهه راکړي دنیکيو
کتابونه مو راتوان کړي

ربه موږ درته زاری کړو
موږ کامله مومنان کړي

حمیدزی دبدو ليري
تل په نيغه لاروان کړي

غزل

دتورو وريخو مينخ کي
دلمر رنا خامه سوه

درمل دسوي زيرونو
خنکه بس دوه جامه سوه

موږ خوبس يوو جوډيوو
چا ويل چي دوه کامه سوه

کلونه رنخ مو وري
خکه ژرا عامه سوه

دستورو خواته درومو
سپورمي مودوه گامه سوه

حميدزي وکريدم
بنده چي زما زامه سوه

غزل

که ستوري نه وي رنایي به نه وي
علم که نه وي نیکمرغي به نه وي

ډار دکراوه که زموږ مل وو همیش
خبره واوره خوشحالي به نه وي

که دپښتون سره تغري وهي
باور لرمه بريالي به نه وي

که چا غليم سره ملتيا وکړله
دها وجود کي خپلواکي به نه وي

خمار یم زه دخپل جانان دديدن
دلته خمار سره مستي به نه وي

حميدزی زړونو ته ورتلل خواړمه
داسي کيدای سي چې ازغي به نه وي

17/12/1397

منجات

ربه علم پوهه راكړي
مور دجهله په امان كړي

ملگري دكتاب غواړو
ليري مور دهره زيان كړي

دعزت ژوند درسه غواړو
دذلت نه مو پنهان كړي

مينه زموږ په خټه سوي
مور ملگري دجانان كړي

تېري تېري يوو بادره
رانه خوښ واړه ساقيان كړي

هيواد زموږ كه نن ويران دئ
زموږ هيواد لور په جهان كړي

گنهگاره يمه بادره
حميدزي پوه په قرآن كړي

څلوريزه

ځکه يوو ستري مورمستي لتوو
غمونه زغمو مورخوبني لتوو

په سپينو ورځو کې ویده ځکه يوو
شپې رڼوو مور رڼا يې لتوو

15/12/1397

زماجانانه گلورينه
دخوبانو اولينه
ستا پرلارکه څوک درومي
دخپل ربه سره يې مينه

غزل

غمونه پېرمې در حساب دي
غمگين تارونه در باب دي

دلته وگړي کړي ظلمونه
نازک زرگي واره کباب دي

د فرهنگ جرړي مي اغيار راباسي
زموږ وژلوته بي تاب دي

دپوهې زده کړي ته موکله پريږدي
ټول دښمنان مو د کتاب دي

دحميدي سره سلگي ملگري
اوبنکي يې پېرې ددرياب دي

—2/11/1397

څلوريزه

پنډ مي اوبنکي دي راون يم
دغمونو يو لوی کان يم

دبريا په هيله درومم
داريدو نکي دسبحان يم

څلوريزه

گورم هسک ته ستا بڼکلاوي پسي موندم
خپل زخمي زړه ته دواوي پسي موندم

دې نړۍ کې خوښې چيرې وه وگړو
يم تيروتي که خداوي پسي موندم

څلوريزه

داوگري به درکومه ناخبروي
لادرکومه به زمورچم کې محشروي

دگلونو فريادونه څوک نه اوري
دلته خور به لاترخو دغم تغروي

غزل

دزړه بڼې مي دخالق په ثنا بڼاد دئ
دبديو مي هيرکړی هريو ياد دئ

توبه کاندې دگلونو د ازاره
دگلبن په بڼه پالو کې جهاد دئ

درنو ستورو شمارل مي عدت سوي
په سپوږمي باندي مي کړی اعتماد دئ

دجانان په يادولو مي زړه پايي
دغماز سره په زغرده مي تضاد دئ

که دگل ستاينه هيره کړل وگړو
حميدزيه ها ټولنه کې فساد دئ

پند

مرگ مویه ویراندي دئ غافل ولي سو
په بدو لارو په منزل ولي سو

مور دخوبونو په لیدو ژوندي یوو
خپلو خوبونو ته اجل ولي سو

د دورخونو سه خبرنه لرو
دظالماتو سره مل ولي سو

دخوړ کوثر غاړې ته تلو په لته
ساقی جانان ته په غزل ولي سو

ستوري پریمان مو خواوشا تاویري
رنالیدلو ته ماتل ولي سو

په بنکلاگانو مو زرگی اوبوو
خواکي اغزوته لکه گل ولي سو

حمیدزی مست دخپل جانان په یادو
مور تورو سترگو ته کجل ولي سو

غزل

درد مي قرارنه لري
زيرمي درزارنه لري

دمدويش بیده يم
رحم اغيارنه لري

بيله نفاقه خخه
دلته خوک کارنه لري

دلته اورنه بل دي
اوبه هم لارنه لري

گلاب مو مراوي شکاري
بلبل چغارنه لري

په غمو شپي تيروو
بنايست مو بنارنه لري

په رنانه يوو مين
تياري تلوار نه لري

دحميدزي په وينا
هيواد موهارنه لري

زما شاعري

نغوارم بربنده شاعري وکرم
نغوارم په لويه ورځ مختوري سم

زه دالهامونو چان اړين گنم
ماته مي فرهنگ دځان لوربنکاري

غوارمه نظمونه مي دگتي دک
زما دچم وگړو ته دالي ورکړي

زما په شاعري کي فحشا مه گوره
زما په هر ويوکي کي خواږه پت دي

زما سره مي غم دخپل وگړو دي
ماسره دردونه دکروړ غره په شان

زه مي دتاتوبي سر لوري غوارم
پام کوه په نيکوکي دي گته ده

ستا که مرگي يادوو څه دي وليکل
هله دي دليک بنکلا او چته ده

ځانته دي په لوی لاس شرچي وانخلي
ځانته دي بریا گوره په لويه ورځ
وپاشه دپوي په شان ربا هر خوا
هله دي ژوندون کي لويه گته ده
ماته حميدزي په گل مين بنکاري
لاس کي يي نيولي سره سکروته ده

غزل

دېنکلا په لټه درومم.
دوفا خواته روان يم؟

دغمجن ژوندون سه تېنتم.
دبريا خواته روان يم

دگلونو سره خاندم
درنا خواته روان يم

مالوستلی مي نصيب دئ
دخندا خواته روان يم

مینه موندم لیونی يم
دسبا خواته روان يم

حمیدزی می دئ ملگری
دعقبا خواته روان يم
20/3/1398

مناجات

ستا درحمت په انتظار یومولا
مور دې غوښتونکي د انوار یوو مولا

دگناهونو مو پندونه په شا
څه که ملگری دتلوار یوو مولا

ز مور در وارو گناهو راتیرسي
مور تل په هیله دبهار یوو مولا

ستا انعامونه پرمور دپرسوي دي
مور ستا ودر ته امید وار یوو مولا

ز مور تاتوبی دغمونو خلاص کړي
مور دکلونو څخه خوار یوو مولا

حمیدزی تاته دعاگاني کوم
مور خپلو کړنو سه په دار یوو مولا

ژوندمي

دکړاونو په گاللوو عدت سوی یمه
زه د دردنو په زغمولو عدت سوی یمه

دنيکو کړنو دکولو هیله مندیم همیش
دغبرگو ستر گوپه ترلو عدت سوی یمه

که می وجود راته تحفه کی تش غمونه راکړل
دلوی غموپه هیروولو عدت سوی یمه

دلوی بریا یمه په لټه نبرور څه نه غواړمه
اوس د وختونو په ژرتلو عدت سوی یمه

دپښتنو غمونه هومره دي چي زړونه چوي
زه حمیدزی په ژریدلو عدت سوی یمه

مناجات

ربه مور يوو گناه کار
سيخ کري مور په نيغه لار

مغفرت راته دالی کري
راسه خوښ کري ښکلی یار

جنت خای دی دنيکبختو
مور نیک بخت کري ياغفار

مور يي خوښ ته راسه خوښ سي
تل دي وايوو استغفار

مور ته علم پوهه راکري
جهل اوردی سور انگار

ورورولی باندي مو کروړ کري
دنفاقه يوو بيزار

دجانان کري مور ملگری
دبيلوالي يوو په دار

ثنا وايوو ستاخالقه
وه غم ازته يوو تلوار

حميدي ته سقون ورکري
دمدو دی ناقرار

27/11/1397

جانان ته

مینه ستا باندي ژوندي یمه جانانه
خپل په کړو کي گړندي یمه جانانه

درنه زار مي سه هر هرڅه چي زه لرمه
خزانو کي سپرلي یمه جانانه

تا زموږ ژوند ته خوښي واړه دالي کړي
تاته واړه سپیلني یمه جانانه

په گلونو مي ستانوم رنگينه کړي
ځکه ژوند کي بريالي یمه جانانه

دغماز منافقت راته څرگند دي
دغماز مخته مرگي یمه جانان

اووه هسکونه دي ليدلي دي دلبره
ستا قربان سم ستا مريي یمه جانانه

ته د ټولو بڼکلو بڼکلي يي گلرنکه
حميدي درته لوگي یمه جانانه

جانان ته

ماته دنړی یې څخه بنکلی یی
لمره په دراینوکی بناغلی یی

ستا دبنکلازه څنګه صفت وکړم
ته خو پاک الله خپله ستایلی یی

ستا پر لار تګ دنيکبختانوچار
ای جانانه ته څومره سپیڅلی یی

مینه دې زماپه زړه کې میشته ده
ګله ته زما ځانت ته منلی یی

هسک دې درناوي ته دی اوچت ولاړ
ستورو ته رنایې نازولی یی

ستا دیدن کول دبريالو چار
خوار حمیدزي خپل زړه کې ساتلی یی

ستاد دیدن یمه په هیله لایلا
زړه کې می ستا ده مینه مینه لایلا

ستا پر تور مخ چې رنایا گانې وینم
زړه کې وچیه سوله وینه لایلا

زما جانان دلته سجده کړي ده
ځکه ته هومره یی حسینیه لایلا

پند

دستورو په محفل کي تاریکیوته خای نسته
دژوند په ګرنگونو کي مستیوته خای نسته

وجود څخه می ټوله تقوا تللي ده زاهده
په زړه کي می دویري وسلکیوته خای نسته

په چم کي می دجهل دروازي پرانیستي پاتي
ناصحه زموږ جونګره کي بنادیو ته خای نسته

دگلو دبنمنی می دمدو څخه په غاړه ،
دبې په کنارو کي می غوتیوته خای نسته

یوالی زموږ په چم کي دکفر علامه ده
زموږ ظالمو زرونو کي خپلویو ته خای نسته

دمیني راته مه وایه نفرت باندي مین یوو
بي بخته یو هیواد کي موسپړلیو ته خای نسته

کتاب سوځو لاسو کي موتیري توري نیولي
په دي وپران هیواد کي ابادیو ته خای نسته

دپوهي سره رخه موجودکي اخښل سوي
دپوهي سمندر کي موسیالیوته خای نسته
خپل ورور سره خفه یوو دبنمن دبنمن یي بولو
نور نسته زموږ په ژوندکي ناکیوته خای نسته
دقام په غم لړلی غمجن حمیدزی وایي
وګړو دي نړی کي خوشیو ته خای نسته

غزل

دپښتون غاړه نفاق کلکه نیولي
بي علمي يې په پښو کي جاروتلي

دخپل ورور سره کينه کوو لگيايوو
ځکه مور مو په هرکور کي ژریدلي

دغلجي اودوراني په نوم بيليرنو
دلته ځکه داتياره ده غوریدلي

دتاریخ رنگین څپرکي کله لولو
په نړۍ مو ده میرانه ځلیدلي

دنیکونوپه نومو لا ویاړیږو
رقیبانو مو دکوره توره ده وړي

راسئ یو سو دقلم سره خپلوي کړو
حمیدزیه نړۍ پوهي ده گتلي

5/2/1398

اختار

زما دقام دښمنه واوره!
زموږ خاوره غيرتي ده!

زموږ زړونه کافي کافي
دغه سيمه جنتي ده

خپل په خاورې قربانيرو
زموږ مينه فولادي ده

زموږ دتوري تاريخ روڼ دی!
زموږ قلم سره دوستي ده!

زموږ په زړونو کي اورونه
په وجود کي مومستي ده

داچي اوس موږ خواروزاريو
خوره دلته بي علمي ده

که قامونه مويوځای سول
په نړۍ مو پاچاهي ده

حميدزی دخپل هيواديم
زما هيواد سره دوستي ده

گلوته خندا مي پرخوله نه راخي
دښتودفراق ته توپان وړی يم

زړه مي ددلبر په مينه مست شان ته
هسک تهد مي آندو دجانان وړی يم

ستورو سه رڼا مي وجود و غواړي
تورو ماښامونو ته خان وړی يم
څلوريزه

ستورو کي رڼا چي کله ورکه سي
بيلگه دې علمه انسان هغه شان

لوی ورځ حساب ته منتظر انسان
سولي ستا راتلوته افغان هغه شان

پند

رڼاگانو ته دستورو لږ خو تم سه
په تيارو کي دما ښام هم ډېر رازونه

دغلابو وږمي هرخوا ته نڅا کړي
داغزو په تيرڅوکو پروازونه
لمر شغلي کاندې زموږ وجود لپاره
دسپوږمي لارکي ستړي دي مزلونه
آنديم وړی خپل وجود ته څنگه جوړ دي
خيال مي ليري لارسي وکړي وزرونه
دي نړی کي په هر لوري ازموینه
حميدزيه دلته هرخوا دي رمزونه

غزل

مه ڪوئ جنگونه مي په چم ڪي نور
دلته دويرنو هيڻ ڪمي نسته

راوري قلمونه خپل جونگرو ته
زمور خوارو جونگرو ڪي غمي نسته

مڪوئ نفرت دخپلو ورنو سه
نسته زما په قام ڪي بدسري نسته

وڪري گوناهه مو بنونو ڪي
اره خخه دلته هيڻ اغزي نسته

مه ڪوئ ظلمونه خپل وجود باندي
ظلم چارڪي هيڻڪله بـري نسته

اور مريڪري هيواد نه مو زما قامه
غم سه خلاص هيواد ڪي مو سري نسته

بنڪلي سي دبنڪلو درناوي ڪوئ
بنڪلو انساناوته مرگي نسته

بدو ته ڪه بنه يي ڪله وويل
پوه سي حميدزي سره زرگي نسته

نړۍ چاڼ کړه ټوله ښکته درنگونو
هرخوايي ښايسته دپه گلونو
دلته بدمه کړه هوښيا اوسه انسانه
ښکلاگاني دي هرلورته دسيندونو
دپښتون خاوره بډايه دغروړه
هرلويشت يې پيمانه دغيرتونو

8/6/1398

دې نړۍ ته ته دپوه يې
دښيگنو مجموعه يې

دهر لوري خُليدونکيه
تکه سپينه آينه يې

په آسمان کي خُلانستوري
دخالق لويه تحفه يې

ستا ليدلو کي خوښي ده
دبرياو خزانه يې

ستا دسترگو رڼا اوري
دگلو نو دکاله يې

مينان دي بختور دي
ټولو ښکلونه ښايسته يې
حميدزي دي صدقه سم
زما لپاره خو هرڅه يې

څلوريزه

زنګدن باندي مي پورته غيوار هيواد دئ
ويچار سوي هر برخه كي فساد دئ

غليمانو ورته كړي يوه صلاح ده
دمدو څخه دراوسه لا برباد دئ

پند

دنړي مخ بدرنگ نه دئ
دلته هرخوا گړنگ نه دئ

په كږو لارو روان يوو
ملامت دلته جنگ نه دئ

زموږ سترگي دروغچني
په طلاوكي زنگ نه دئ

دقاتلو تورو غږدئ
دمكتب شيرين زنگ نه دئ

دلته ويني تويي سوي
دگلابو سور رنگ نه دئ

ولي ډار دقبره وكړو
قبر هرچاته تنگ نه دئ

حميديزيه لاره لنډه
آسمان دومره هم دنگ نه دئ

زماخوره

دي خاورو كي ده مينه زموږ زړو كي نفرت دي
باران دتيرو وكړي وارن كړي موملت دي

دگلو قدر نكړو بنكلا مو خوبنه نه ده
خماريوو دسرو وينو خرڅ كړي موجنت دي

وراني كوو په زغرده خپل كلي په اورسوځو
په خپل منځ كي جنگيرو ژوندون مودذلت دي

ماشوم ته په تيغونو وژل دانسان بني يوو
پري علم پوهه نكړو ميشت دلته جهلت دي

اي قامه ولي وژني داستا دمور بچي دي
ستا زړه كي وینه نسته كه ختم محبت دي

يوالي ته جرگه سي لربرسريوځاي كړي
د ورنو په يوالي كي درهرڅه برکت دي

خپل غرونه به آبادكړو گلان به پكښي كښيږدو
زما زړه كي حميدزيه دگل سره الفت دي

غزل

اورو دمرغانو شور
دلته بنکلا گاني دي

نسته زره کي مينه زمور
کروړ دي لکه کاني دي

مور ليوني سوي يوو
سترگي مو نادني دي

بد وړو کتابونو سه
ويني مو ارزاني دي

نه غواړو بريالويه
مستي موساگاني دي

بنديوو تروړميوکي
لاري موويراني دي

خدايه خوشحالي راکړي
دلته ژراگاني دي

زره دحميدزي څخه
سري ويني رواني دي

19/6/1398

غزل

مرگه هیروم خائته خوشحالی اخلم
ژوند تیروم ستر گوته سلگی اخلم

نه کوم گناه نور تری توبه کوم
خان بنادوم نیکوته خولی اخلم

خیال می در آسمانه پوری پورته ورم
زرونه پلورم یون ته می خپلی اخلم

هرسمته خپلویو ته دامونه بدم
مینه کرم بنکلوته سپورمی اخلم

لار کی حمیدزی سره ټپي وایم
زړه صبروم سترگو ته پتی اخلم
څلوریزه

سترگی می بینا په هغه دم سولي
کله چې ای بنکلیه زما صنم سولي

عقل می کروړ ستا په خبرو سو
ته زما زخمونوته ملهم سولي

زما د وجود دغه پيچلی جوړښت
پاس دآسمانه اوریدلی اورښت
د عقل مزي داترلی جوړښت
خالقه ستا دذات ستاينه کوي
هره زره دي يادونه کوي

دالی دي راکړ زما دين سپيڅلی
هغه جانان چي انس و جنس منلی
دنړی هر لورته يي نورختلی
زرمي خالقه تل مننه کوي
هره زره دي يادونه کوي

دگلو منځ کي داغزو کورونه
داوبو لاندې بل داسره اورونه
سمندر منځ کي دکبانو زرونه
دالوتونکو مست چټک وزونه
باداره ستا حکمت ښودنه کوي
هره زره دي يادونه کوي

دخاورو جوړ د آدام ذادو وجود
دځمکي مخ باندي روان هرسرود
واړه تشيال کي اوسيدونکی موجود
دلمر دورانگو داروښانه عمود
خالقه ستا دذات ستاينه کوي
هره زره دي يادونه کوي

زما چم

ساز او سرودونه هيڅ
زما چم کي مزه نه کړي

بدکوي بد کار خلک
بدوسه توبه نه کړي

ورک دي په تياره کي دوی
زړه کي اندېښنه نه کړي

درومي دتيارو لورته
ژوند څخه ځپله نه کړي

سوځي کتابونه خپل
غم دآينده نه کړي

گلوته تل بدوايي
بدوته غوسه نه کړي

زړه دحميذي غمگين
بنکلوته کاته نه کړي

جانان ته

ستا دسترگوشغلي هر خواته خوري دي
دنري په هره برخه كي دپوي دي

دمينو زرونه تاپسي خوږمن دي
ستا دحسن په هر سمت كي ننداري دي

زرونه ستا دليدو وړي دي دلبره
ستا دميني څومره سوځندي لمبي دي

درومي ستا خواته زما ناچيز خيالونه
تخيول سومي ملي اندېښني دي

دنري دتولو ښكلو څخه ښكليه
ستا يادوكي د خوږو شاتو چيني دي

حميدزي دي صدقه سه اي دلبره
تا پاشلي زموږ په لارو كي شغلي دي

14/7/1398

هوډ

مرگ مي دي قبول که مي جانان هيرکړئ
زړه مي رانه واخله که مي خان هير کړئ

بد يمه بادره زه اقرار کوم
عشق د دونياگي کي مي ميزان هير کړئ

زما په حال افسوس دئ تيروتلي يم
خيال کي درناو مي توپان هيرکړئ

اوره ستا لمبي مي سوخواي نسي
ما دحوسونو هر داستان هيرکړئ

غواړمه خوښي هرلورته ووينم
هيرمي کي دبدو مي آرمان هيرکړئ

شاوخوا هر لورته داندزيرمي دي
فکر کاي ناتو کي انسان هير کړئ

زړونه دغلونو څخه کرکه کړي
ولي دسپرليو موکارون هيرکړئ

خوب کوو ارمان مويه خوب نه خپري
ويښ يوو دخوبونو مو تاوان هيرکړئ

وايه حميدزيه راته ووايه
چا دجنگ وپشلو کي افغان هيرکړئ

درد

خلک خان ته گټه کړي سوخي موهيوادپه اور
نلرو پټکي په سر غواړو درقيبته پور

چم مو ويران کړی دی غرونه موسوځلي دي
ظلم کړو په خان باندي پلورو خپل دزړه تکور

وخت رانه تيرسوی دی پاته يوو کاروان څخه
مخته مو ازغي شنه دي نسته يي دکينلو زور

زما دقام په حال باندي شين آسمان ژړاکوي
بل دی دجهنم پشان نه مري لگيدونکی اور

دلته دسرو وينو خوړ زموږ دوينوډک بهاند
مست يوو دورور غوښي خورو دادی دغمازو تور

جنگ ته خوشحالي کاندو موږ يي تيرايستلي چا
درومو دبدی دښت کی نسته دنیکيو کور

مرگ مو راروابولي هرځای کي قتلپرو موږ
ورانگي دکتاب نسته ځغلو دتياړوپه لور

دلته اتفاق نسته غم دحميدزي مل دی
بدگني پلار زوی دلته نسته یو رښتنی ورور

جانان ته

دسترگو په شغلوكي ژوندون گوروم
د رڼوسټورو چموكي گډون گورم

ژوند مي ستا لپاره وړاندې ځي روان دي
دخوښيو په شېبو كي تړون گورم

دجنت او ددورخ پروا مي يې نسته
دخالق په صفتو كي سكون گورم

دبريالوري ته ځغلم رڼا موندم
په تيارو دتورو شپو كي سمون گورم

زه لگيا يم خپل آندونه چيري پيايم
دبدبختو په كڅو كي بيلتون گورم

حميدزيه دژوندون سره مي جنگ دي
د وگړو په څيرو كي جنون گورم

څلوريزه

ووايه دونيا درته نور څه دركړل
غم اوژراگاني دي په برخه سوي

څله دي ازار مظلوم وگري كړل
آيا خوشحالياني دي په برخه سوي

نړی

دېنګلا ډګه ده بلا دا نړی
هر سمت یې خوند لري جدا د نړی

که دي زړه و غوښتل خوندونه واخله
ډېره بڼګلا لري رښتیا دا د نړی

منمه دلته ازموینه ده بس
بس سپینه پانه دعقا ده نړی

که دي نیکی کول خوښی به وینی
واوره بیخي ده بی وفا دا نړی

دېدو لیره اوسه بڼه کوه تل
که بدې نه غواړي رڼا ده نړی

بدو کي ژوند که درته بڼه بڼګاره سو
هر شي به یې ده سزا د نړی

دپوهي شتون کي ژوندون غوره دی ډېر
ناپو هو خلکو ته بلا ده نړی

که دي خوښی غوښتي نړیو کي بس
دخالق یاد کوه بریا ده نړی

درد دهیواد مي په ارام نه پریږدي
ما حمیدزي ته ده ژړا دا نړی

مناجات

درخخه څنگه شکر وکړم ربه
ماته دي پېرې خوشحالی راکړي

دروغ وجود یمه خاوند خالقه
هر لهزه کي دي بنادی راکړي

سجده کواي سم بيله عذره خدايه
دهريو لوري دي دالی راکړي

زما عاجز څخه راضي سی مولا
ماته خوبنی دي دنړی راکړي
غزل

ستا هره خبره کي بریا نغښتي
ستا په یاد ژړا کي هم خدا نغښتي

مرگ دي یاد هیڅکله ورکواي نه سي
قبر کي ستانوم سره رڼا نغښتي

جام دپاک څښاک دهغه چا روزی
زړه کي چي يي هر خوا تقوا نغښتي

دلته که کړو لارو کي زر پټ دي
پای دبدو لارو کي سزا نغښتي

مکوه دعلم بدې مه وايي
علم کي دهر مرض دوا نغښتي

خان دي دگلونو په وږمو مور كره
گلو ته كتلو كي وفا نغبتې

ما ته دنيكي كولو توان راكړه
زړه دحميدزي كي دادعا نغبتې
دنړۍ هره زړه

ستا په لار تللو كي ستريانه وينم
دخپله ژونده هيڅ سزانه وينم

كه څوك دبنكلي ژوند خبرې وكړي
ستا ياد بغير پكښې بنكلانه وينم

كه وايي ستا خوښي ارمان دي زما
عجبه داده واي ژرانه وينم

بڼه دي انسان دايني نه دي جوړ
دلته بڼيگنه بي ريانه وينم

دنړۍ هره زړه ياد كوي ستا
په ځينو ژبو كي رفا نه وينم

خوبونه دلته ارامي نه لري
بي گټې كړنو كي بقا نه وينم

دگل په نوم چي ژبه بنكلي نه كړي
هغه مجلس كي هيڅ بنكلانه وينم

که هوساينه دژوند و غواړي څوک
نړۍ کي هيڅ انسان هوسا نه وينم

د ارمانونو يې پندونه په شا
دحميدزي خوله کي خدا نه وينم

زموږ حال

دخپل منزل ليد مو همدلته وکړ
وينئ موږ څومره وو رښتيا سه ليري

مينه مومنځ کي د درواغو وتل
درکومه هده وو تقوا سه ليري

راته ثابته سول زموږ هره کرڼه
موږ وو دخپل ژوند دبقا سه ليري

وينه مو مفت وه وژل مو ارزان
ظالمان ولي وه ژړا سه ليري

دخپلو کړونو په شمار مکلف
رښتيا موږ وار وو حيا سه ليري

لږ دي دا واړه کړونه په موږ
لير وو موږ وو درنا سه ليري

زموږ غرور درهسکو غرونو وو لوړ
موږ وو دعجز دکلا سه ليري

زموږ په منځ کي درغجن يوالی
په رښتيا موږ وو دهرچا سه ليري

که خپل خالق ته په سجده سوه واړه
هله به موږ يو دبلا سه ليري

انسان دژوند په مانا وپو هيدئ
څومره وو تللي دبريا سه ليري

اي حميدزیه که کړه وړه موسم سي
موږ به خوندي يوو دسزا ليري

سوله

سوله دشاتو پياله

سوله تياروته دپوه

سوله خمار ماتوي

سوله درهرڅه خوږه

دسولي ژوند ښکلی وي

سوله روڼ سيد اووياله

سوله برياراولي

سوله دگلو باغچه

سوله دژوند رنگيني

سوله دغم ده دمه

سوله غزل دجانان
سوله دژوند سرمايه

په سولي موږ ميان
دسوله مو خوبنه دزړه

حميدزى خوبن حكه يم
سوله دژوند پيلامه

زموږ هيواد

هيواد زموږ دسوي سكورپه شان دئ
دلته كلونو څخه جنگ روان دئ

زموږ بڼونه ټول زخمي زخمي دي
دمودو دلته دغمو باران دئ

نه راسه ورك سونه زموږ سه ستړى
اولوتى زموږ منځ كې داور توپان دئ

دمودو تېري يوو دسولي دغږ
دخوبنى نه دئ دخپگان دوران دئ

زموږ په زړو كې زموږ هيلي وژني
دهيوادپالو دقتلو خزان دئ

دورنو منځ كې نفرتون شې ندي
اغيار ظالم زموږ په سر روان دئ

وينه موپلوري پري ملكونه اخلي
زموږ رگونو كي دزرو كان دئ

زموږ تاريخ ته يي درواغ وويل
بنكلي تاتوبي مو دخپلو وړان دئ

كله پوهيږي عقل نه لري دوي
زموږ په ځينو اوس انسان بدنام دئ

چي موهر بنكلي په كتاب بنكلي وي
دحميډزي همدغه يو ارمان دئ

دبنكلو بنكلي

دبنكلو بنكلي بنايسته جانانه
دټولو خلكوڅخه بڼه جانانه
پاس آسمانونو ته ميلمه جانانه
زما وجو درته لوگي سه گله
په تورتمونو كي ديوه جانانه

درو دونه وايمه په تاهميشه
هيڅ نه لرم زه دژونده گيله
څنگه آدا كړمه دژوند شكرانه
چي ربه راكړي يي بس ته جانانه
دبنكلو بنكلي بنايسته جانانه

مینه کی ستا خومره ده لویه بریا
نری بنایسته ده ستا په نوراوجلوا
تاته درکری دی قرآن پاک مولا
دپاکو زرنوی هرڅه جانانه
دبنکلو بنکلی بنایسته جانانه

دسیده لاری یې بنوونکی نبي
درب قانو پلی کوونکی نبي
دعالمیانو لار بنوونکی نبي
دخوشالیو یې آینه جانان
دبنکلو بنکل، ی بنایسته جانانه

که ستا په لار زه منزل وکرمه
که دشی بو دقیق شمېرل وکرمه
حمیدزی حق لورته کتل وکرمه
هله به یمه ستا میلمه جانانه
دبنکلو بنکلی بنایسته جانانه

ستادميني سمندرکي يم خوشحاله
زړه مي مست دی دلتي يمه بيزاره
دخوبونو تعبيرونه مي رښتيا سول
ستا يادو راته راوښودله لاره
مورښکهاريوو

مورښکهاريوو چي هيواد مووران سو
دهسک ځکه دغمو باران سو

زموږ په زړونو کي حسد ميشت سوي
زموږ ښارونو کي کتاب ارزان سو

ديتيمانو مو ازار اخيستي
ښکلو گلونو ته موځان تاوان سو

په کږو لارو دبريا هيله کړو
په لارو ورک ځکه زموږ کاروان سو

موږ قاتلان يوو د معصومو هيلو
دگلاب ژوند ته زموږ شتون سترزيان سو

زموږ وايه د دروغجنو په شان
راڅخه ليري ځکه سترجهان سو

دمؤمنانو يو دوينو څمار
بديو خپه راڅخه خپل جانان سو

که د بريالورتو ورتل غواړو نو
راسي چي ټينگ په خپل خوږه ايمان سو

خپلو کورو ته به خوښی راولو
راسی راتول ټوله په سپین قرآن سو
که حیمدزیه نیغه لار لټوو
دستر کتاب سربه سم روان سو
رنگونه

دژوند بڼکلي رنگونه
زموږ سترگوکي بدرنگ دي

بڼونه مو وړان کړي
گلونو زموږسه تنگ دي

چینار مو دئ سوځلی
خرڅ کړي مولونگ دي

کتاب مونه خوښیږي
کورنه موهم رنگ دي
ناصر په تیږو ولو
غوږنو کي موسنگ دي
یوالی څخه تښتو
وهلي وړو بنگ دي
راحي ټاټوبی جوړ کړو
قامونه موپه جنگ دي

راپورته به قلم کړو
زموږ توري تل په شرنګ دي

بیده یی حمیدزیه
غوږونو کي دي زنگ دي

پند

بنده هله خوبني مومي
چي ستاينه دبار کري

کور بنايسته يي وي جور کري
چي تلوار په هرنيک کار کري

هله بد پريږدي بدکاره
چي سلام دخپل ددار کري

مئين نه دي دروغجن دي
چي کارونه داغيار کري

دهغو به څه گيله وي
کتابونه چي په دار کري

وخت ناخون دی تلوار کادي
موږ ته خاوري انتظار کري

گته اخله دشي بي سه
ستا ملگري دي شمار کري

دهسک لور ته کاته مکره
تابه ولي وخت ازار کري
دقلم په نوک کي شات دي
دچا عقل که څه کار کري
حميدزيه بخت هغه دی
چي دي سترگي ليد ديار کري

غزل

زړه ولي خپه يي ته
ماته په غوسه يي ته

وخت درڅخه تېننه کړي
کلک په شان دغره يي ته

رحم په خپل ځان وکړه
بند په بند اړه يي ته

کورته دي رڼا يوسه
هره خوا تياره يي ته

واخله دغمازه غچ
ولي يي په پله يي ته

مات کړه هر بدرنگ احساس
بنکلی يي درهرڅه يي زړه

مه پرېږده خپگان دلته
مينه يي جلوه يي ته

ورکړه حميدزي ته لاس
مست جام يي پيله يي ته

پند

دانـري واره زندان دئ
خلاصون دلته حق اسلام دئ

ميينه وگره دگـونو
عشق برياده عشق الهام دئ

کتـابونو کي الماس دي
کتـابونو کي آرام دئ

له عذابه کي بيريزي
په توند لمر کي مست مست جام دئ

خاوره وگـوره عاجز سه
عاجزي کي لوی مقام دئ

بد اخلاق دخان سوخل دي
داخلاقو ژوند انعام دئ

دخوبونو تعبير سم گره
ستاپه ژبه لوی کلام دئ

حميدي لاري ته پام کرم
خور هرلور دابليس دام دئ

زما هیواد

دکونو څخه خورا دئ زما هیواد
دچا وری یی ازار دئ زما هیواد

زرغونه غرونه یی شنه لکه لوی هسک سول
په اورونو کی ایثار دئ زما هیواد

دپنو څخه یی تور لوگی جیگیری
په سل وارو سو په دار زما هیواد

ودانی یی په بمونو نریدلی
درهرچا دئ خوار او زار زما هیواد

دبچویي اندمونه دی پری سوی
دوختو دئ ناقرار زما هیواد

زړه یی دک داو لادو دجسدو سو
دمرگونو دئ بیزار زما هیواد

پرمختگ یی زغمای نسی شیطان زاده
د دپرو دئ انگار زما هیواد

دبنکلا څخه یی دکه هره خواده
داغیار سترگو کی خار زما هیواد

زموږ مینه یی رښتیا لیدلی نه ده
کنه اوس به وای گلزار زما هیواد

په نامه دخپل ټاټوبي عاشقان يوو
چاپيرلی په اغيار دئ زما هيواد

دگلو نو تخم هرخوا شيندل غواړي
دبلبلو دئ مزار زما هيواد

دگلاب وجود سه ويني راڅاڅيري
زخمي سوي په تلوار زما هيواد

که دځان گټه هيواد ته موږدالی کړو
دسروزرو به سي هار زما هيواد

دهيواد لپاره خپل وجود کړه ستري
ستا وکارته انتظار زما هيواد

حميدزی يي زره خاور باندي ويار کړم
په الماسو دئ سينگار زما هيواد
دجانان ياد

دزړه وينی می دياردغه اېشي
دفرق لمبي يي غوښي راته ورېشي

آندامونه می لړزانده دي خماريم
دکوثر اوبه يي ي ياد کي راته اېسي

ستا ويوو باندي زما وجود قربان سه
ستا کلام کي دک بڼونه راته برېښي

دخالق د نعمتونو شکر وایم
پیل په غین وي په توبه باندي ټول ري سي
حمیدزیه دانړی بلی ته هیڅ ده
دغه خاوري موخوبنی راسه راندی سي

دهیواد ستاینه

زما دهیواد تیږي خو سره زربنکاري
څومره بنکلی دغه پوري غربنکاري

دلته په هیواد باندي مین لږدي
بیایي هم دمینی لږ اثر بنکاري

موږ دمحبت تمثیل زده کری دی
عشق دخپل ټاټوبي کي خطر بنکاري

وگوره فرهنگ مولیلام سوی دی
دپرو پښتنو کي لږ هنر بنکاري

توري مو پوښونو څخه کښلي دي
ورنوپه وژلو کي اشر بنکاري

زړوکي مونفرت سره ویشلی دی
دلته حمیدزیه جوړ محشر بنکاري

زموږ حال

خندا باندي پوهيږو نه ژړاوي زموږ ملي دي
چمونه موخراب دي سزاوي زموږ ملي دي

هيواد مو لولپه دئ كورونه موسوځلي
دجهل په لار درومو بلاوي زموږ ملي دي

كتاب څخه نفرت كړو قلم مودئ مات كړي
دجنگ لمبو كي پټ يوو رڼاوي زموږ ملي دي

د ورونو وینه پلورو بازار دظلم گرم
غماز يوو تيرايستلي گناه وي زموږ ملي دي

انصاف په دار خريږي قاصي سزا ورکړي
هيواده ستا دتېرو بنيرا وي زموږ ملي دي

تنكي گلونه وايه خبريي حميدزيه
ساقې موماتي سوي وفاوي زموږ ملي دي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**